

Нѣкжде гласъ на пѣтель се разнесе.

— И първи пѣтли пропѣха, — се обади Габара.

— Нека пѣятъ. — отвърна Поряза. . . Ей, какъ хубаво ми стана на душата. Почвамъ да те разбирамъ, защо живѣешъ на село. . . То тамъ, брате, срѣдъ онзи кипналъ животъ на смѣтки и гешефти, знаешъ ли, че не можешъ да помислишъ за себе си. . . Нѣкакъвъ вдовъртежъ е живота и човѣкъ е зашеметенъ!

— Поради туй и азъ се прибрахъ тукъ я! — проговори Петъръ Габара. Онзи шуменъ животъ ме измаря. Колкото пжти съмъ слѣзалъ до града — толкова пжти селото ми е ставало по-мило. . . — И като помълча додаде: я ела да влѣзешъ въ имота си. Какво нѣ остава още отъ живота? Ела тукъ; двама стари врѣстници, можемъ да си подругаруваме отъ сърдце.

На Поряза тѣзи думи му засѣгнаха душата и той запали цигара и се замисли;

. . . „Не е мжно да си повърна имота. И предъ него се мърна новъ животъ, . . . животъ на тишина и съзерцание. . . Спомни си свѣтлото детинство, . . . Вечеръта срещу Коледа. . . Нова година съ дрѣновата прчка, . . . Врѣбница, кога врѣбитѣ, които отъ църква имъ даваха, какъ ги правѣха на колелца и играеха на кумецъ и кумица. . . жътва, хармани, гроздоберъ. . . и най-подиръ тихитѣ и мечтателни зимни дни, прекарвани край тихия мангалъ и край лампата съ книжка въ ржка, отъ гдето поука учеше. И тѣй му омилѣ, че дълбока въздишка размърда гърди му.

— Ей Богу, като се завърна въ София, ако мога да я наредя, ще гледамъ да си дойда.

— И самъ на себе си ще да помогнешъ. — подзе Петъръ Габара. — Азъ много нѣщо преживѣхъ и много изпитахъ. ала най-подире намѣрихъ, че който се е приближилъ къмъ земята — не е сбъркалъ. . . Я си спомни: не дадохме ли всичко, що можахме на нашата бащиния! . . . Е, съ какво тя ни се отплати! Наистина